

Paolo Petiziol: Mitteleuropa – to je jedna rodina

Prvýkrát sme sa stretli v reštaurácii hotela Adria na talianskom ostrove Grado. Oslovil ma vo svojej materčine, čím som sa dostal do rozpakov, lebo moja znalosť taliančiny nie je ani len biedna. Potom to skúsil nemecky, a to už bolo lepšie. Chvilu sme spolu diskutovali a čo nevidieť sme sa spriatelili. Pýtal sa ma na situáciu na Slovensku, ako sa dari Slovenskému denníku a podobne. Ten pán o ktorom píšem sa volá Paolo Petiziol a je prezidentom jednej z najvýznamnejších európskych spoločností MITTELEUROPA.

● Paolo, môžete povedať, ako vznikla myšlienka Mitteleuropu a kto je jej autorom?

– Na myšlienku založiť organizáciu tohto typu som prišiel ja a stalo sa tak pred 18 rokmi. Bol som vtedy ešte študentom a keď som chcel dokončiť školu, musel som pracovať. Myšlienka vznikla náhodou. Raz večer som sa pozeral na zasklený obrázok korunovácie F. Jozefa a uvedomil som si, ako veľa majú krajiny, ktoré boli kedysi súčasťou Rakúsko-Uhorska, spoločného. Myslim kultúrne, mentálne a názorovo. Najskôr som sa spojil so svojimi starými priateľmi a postupne sme začali byť známi. Zaujímali sa o nás novinári čoraz viac, až sme napokon uskutočnili okružnú cestu po strednej Európe. Zistili sme, že sa náš nápad stretáva s veľkou popularitou. Začali sme organizovať rôzne kultúrne slávnosti, kde každá krajina, ktorá má záujem o činnosť Mitteleuropu, prezentuje svoje kultúrne tradície. Už druhýkrát je v Taliansku aj folklórny súbor od vás zo Slovenska – z Helpy.

Chcem ešte podotknúť, že v začiatkoch existencie Mitteleuropu som mal telefón odpočúvaný štyrmi policajnými stanicami. Strach som však nemal a – oplatilo sa. Mitteleuropa je už dostatočne známa a všetky ňou organizované kultúrne akcie majú čoraz lepšiu úroveň a početnejšiu účasť. V tejto súvislosti vás chcem požiadať, aby ste prostredníctvom vášho denníka pozdravili pána Jozefa Miklošku, ktorého si v Mitteleuropu mimoriadne vážime.

● Ako sa pozeráte na súčasné dianie v postkomunistickom bloku, konkrétne v ČSFR?

– Česko-Slovensko potrebuje našu myšlienku. A tá je úplne

Mitteleuropa

jednoduchá – rozdeliť sa znamená trpieť. Ak chcete v ČSFR nájsť spoločnú cestu, musíte mať spoločný cieľ. Možno to znie banálne, ale niekedy sa ľudia rozchádzajú preto, aby sa opäť stretli. Nikto si nesmie namýšľať, že môže žiť sám. V tejto súvislosti vám poviem príklad. Narodil som sa vo Frulansku, a to je veľmi hrdý kraj so sklonmi vyhlásiť autonómiu. Všetci sú si ale vedomí toho, že do Európy nemôžu vstúpiť sami. Individuálne. Len zjednotená Európa nám všetkým zabezpečí slušnú životnú úroveň a priateľstvo medzi národmi. Veď ľudstvo je jedna rodina.

● Vaše pozvania pre folklórny súbor Priehyba z Helpy začínajú byť pravidelné...

– Áno, máte pravdu. Pohľad na nich ma fascinuje. Okrem toho, že ich vystúpenie je na vysokej profesionálnej úrovni, morálne reprezentujú váš, slovenský folklór a sú pritom takí čisti, priami, úprimní. Pripomínajú mi môj rodný kraj. Vždy, keď to bude možné, pozveme ich, a vieme, že budú ozdobou našich akcií.

● Na budúci rok sa chystáte do Bratislavy, s akými predstavami k nám pridete?

– Na Bratislavu sa veľmi teším. Nielen preto, že je to krásne mesto, ale aby som jej obyvateľov oboznámil čo najviac s činnosťou a významom našej organizácie. V týchto dňoch organizujeme

Prezident Mitteleuropu Paolo Petiziol

slávnosti v CORMONSE A GIASSICU a sám vidíte, koľko je tu Slovincov, Slovákov, Maďarov, Rakúšanov. Ale chcel by som zároveň Slovákom povedať, že sa nimi žiť nemôžu. To sa jednoducho nedá.

Za rozhovor ďakuje
ROBERT RÓM

Pohrnský súbor z Helpy „Priehyba“ sa pripravuje na svoje vystúpenie.

Snímky – SD ROBERT RÓM

Slovenský denník
28. 8. 1992